

Sygn. XXV C 313/16

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 13 maja 2016 r.

Sąd Okręgowy w Warszawie XXV Wydział Cywilny w składzie:

Przewodniczący:	SSR del. Adam Mitkiewicz
Protokolant:	Martyna Sajdak

po rozpoznaniu w dniu 13 maja 2016 r. w Warszawie na rozprawie

sprawy z powództwa (...) z siedzibą w G.

przeciwko R. O.

o zapłatę

oddala powództwo.

Sygn. akt **XXV C 313/16**

UZASADNIENIE

Pozwem z 30 lipca 2015 r. (data nadania korespondencji – koperta, k. 8o) EOS 1 Fundusz Inwestycyjny Zamknięty Niestandaryzowany Fundusz Sekurytyzacyjny z siedzibą w G. wniósł o orzeczenie nakazem zapłaty w postępowaniu upominawczym, że pozwany R. O. ma zapłacić powódce kwotę 97.590,96 zł z odsetkami ustawowymi za opóźnienie liczonymi od następujących kwot:

- 1) od kwoty 38.711,85 zł od dnia 13 grudnia 2013 r. do dnia zapłaty,
- 2) od kwoty 58.879,11 zł od dnia 30 lipca 2015 r. do dnia zapłaty.

Nadto powód wniósł o zasądzenie od pozwanego na jego rzecz kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego. W uzasadnieniu powód podał, że pozwem dochodzi wierzytelności, która powstała w dniu 12 lipca 2007 r. wskutek zawarcia przez pozwanego z (...) Bankiem (...) Spółka Akcyjną z siedzibą w W. umowy kredytu odnawialnego oraz późniejszego przelewu tej wierzytelności na rzecz powoda (pozew, k. 2-5).

Nakazem zapłaty w postępowaniu upominawczym z dnia 29 października 2015 r. (sygn. akt XXV Nc 580/15) Sąd uwzględnił żądanie pozwu w całości (nakaz - k. 89).

Pozwany zgłosił sprzeciw do powyższego nakazu zapłaty, zaskarżając go w całości.

W uzasadnieniu podniósł, że roszczenie zgłoszone w pozwie wywodzone jest z umowy kredytu odnawialnego, podczas gdy do pozwu powód załączył dowody potwierdzające jedynie fakt zawarcia przez pozwanego umowy kredytu mieszkaniowego „własny kąt”. Zdaniem pozwanego wierzytelność wynikająca z umowy kredytu mieszkaniowego z dnia 12 lipca 2007 r., została w znacznej części spłacona w wyniku przeprowadzonego postępowania komorniczego

i licytacji nieruchomości przy ul. (...) w W.. Natomiast roszczenie wywodzone z umowy kredytu odnawialnego, nie zostało w żaden sposób udowodnione – pozwany zaznaczył, że nigdy nie zawierał bankowej umowy o kredyt odnawialny, a powód w żaden sposób nie udowodnił, by na podstawie takiej umowy powstawała jakakolwiek wymagalna wierzytelność (sprzeciw od nakazu zapłaty, k. 94-95).

W piśmie procesowym z 18 marca 2016 r. powód wskazał, iż błędnie w pozwie określił rodzaj umowy, z której wywodził swoje roszczenie. Sprecyzował przy tym,

że roszczenie pozwu wynika z umowy kredytu mieszkaniowego „własny dom” z dnia 12 lipca 2007 r., z której pozwany nie wywiązał się. Powód przyznał jednocześnie, że wierzyciel pierwotny, tj. (...) S.A. uzyskał częściowe zaspokojenie wierzytelności, jednak w części roszczenie nadal pozostało nie zaspokojone. Zaznaczył przy tym, że nie posiada szczegółowej wiedzy, w jakiej części wierzyciel pierwotny został zaspokojony (pismo, k. 105-110).

Na rozprawie w dniu 13 maja 2016 r. pozwany wniósł o oddalenie powództwa wskazując, że nie zgadza się z wysokością dochodzonego roszczenia (protokół z rozprawy, k. 114-115).

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 12 lipca 2007 r. pomiędzy (...) Bankiem (...) Spółką Akcyjną z siedzibą w W. a pozwanym R. O. zawarta została „umowa kredytu mieszkaniowego Własny K. hipoteczny” nr 203- (...) na kwotę 384.000 zł, na zakup ¹/₂ części nieruchomości położonej w W. przy ul. (...), dla której prowadzona jest księga wieczysta nr (...) przez Sąd Rejonowy dla Warszawy - Mokotowa w W.. Zabezpieczeniem spłaty kredytu była hipoteka zwykła w kwocie 384.000 zł oraz hipoteka kaucyjna do kwoty 92.160 zł. Spłata kredytu została rozłożona na raty (poświadczona za zgodność z oryginałem kserokopia umowy, k. 12-22; harmonogram spłaty kredytu, k. 34-41).

Pozwany poddał się dobrowolnie egzekucji na podstawie bankowego tytułu egzekucyjnego do łącznej kwoty zadłużenia 576.000 zł, tj. w zakresie roszczeń (...) Banku (...) Spółki Akcyjnej z siedzibą w W. wynikających z tytułu udzielenia kredytu na podstawie umowy kredytu nr 203- (...) (poświadczona za zgodność z oryginałem kserokopia oświadczenia – k. 31).

Pozwany wyraził zgodę na przelew wymagalnej wierzytelności wynikającej z udzielenia kredytu mieszkaniowego na podstawie umowy nr (...), na towarzystwo funduszy inwestycyjnych tworzące fundusz sekurytyzacyjny lub na fundusz sekurytyzacyjny w rozumieniu przepisów ustawy z dnia 27 maja 2004 r. o funduszach inwestycyjnych, w przypadku gdy (...) S.A. podejmie decyzję o dokonaniu takiej czynności (poświadczona za zgodność z oryginałem kserokopia wyrażonej zgody – k. 47).

Bankowym tytułem egzekucyjnym nr (...) z dnia 25 lipca 2011 r. (...) Bank (...) Spółka Akcyjna z siedzibą w W. stwierdziła, że wymagalne zadłużenie wobec dłużnika R. O. - z tytułu umowy kredytu nr 203- (...) – wynosi na dzień 25 lipca 2011 r. łącznie 353.354,57 zł (potwierdzona za zgodność z oryginałem kserokopia bankowego tytułu egzekucyjnego – k. 6).

Bankowy tytuł egzekucyjny zaopatrzonej w klauzulę wykonalności posłużył wierzycielowi (...) Bankowi (...) Spółce Akcyjnej z siedzibą w W. do prowadzenia egzekucji przeciwko R. O.. Wierzyciel uzyskał częściowe zaspokojenie należności i wniósł o umorzenie postępowania egzekucyjnego (poświadczona za zgodność z oryginałem kserokopia bankowego tytułu egzekucyjnego – k. 6, postanowienie Sądu Rejonowego dla Warszawy-Żoliborza w W. z dnia 24 października 2011 r. o zaopatrzeniu (...) w klauzulę wykonalności k. 7-8, postanowienie komornika sądowego o umorzeniu egzekucji w sprawie o sygn. akt Km 7683/11, k. 9-10).

W wyniku umowy sprzedaży wierzytelności z dnia 9 grudnia 2013 r. powód (...) i Fundusz Inwestycyjny Zamknięty Niestandaryzowany Fundusz Sekurytyzacyjny z siedzibą w G. nabył od (...) Banku (...) Spółki Akcyjnej z siedzibą w W. wszelkie wierzytelności wynikające z umowy kredytu nr 203- (...) zawartej pierwotnie przez pozwanego z (...) Bankiem (...) Spółką Akcyjną z siedzibą w W. (poświadczona za zgodność z oryginałem umowa cesji wierzytelności, k. 59-65 oraz aneks do umowy, k. 67-68).

Pismem z dnia 27 stycznia 2014 r. powód wezwał pozwanego do zapłaty kwoty 98.211,41 zł (poświadczona za zgodność z oryginałem kserokopia wezwania do zapłaty - k. 57).

W treści załącznika nr 1 do umowy sprzedaży wierzytelności z dnia 9 grudnia 2013 r. wskazano, że wierzytelność pozwanego R. O. w kwocie 96.670,93 zł wynika z zawartej dnia 12 lipca 2007 r. umowy kredytu nr 203- (...) (poświadczona za zgodność z oryginałem kserokopia załącznika nr 1, k. 83-85).

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie okoliczności bezspornych, wynikających z odpisów uprzednio powołanych dokumentów.

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo nie zasługiwało na uwzględnienie i podlegało oddaleniu.

Na wstępie należy wskazać, że powód pismem z dnia 18 marca 2016 r. sprecyzował, że roszczenie dochodzone pozwem wynika z umowy kredytu mieszkaniowego „własny dom” z dnia 12 lipca 2007 r., zawartej z (...) S.A., jasnym zatem stało, się że nie dochodzi pozwem w niniejszej sprawie roszczenia wynikającego z kredytu odnawialnego którego stronami byli również (...) S.A. i pozwany.

Pozwany nie negował, że wiązała go z (...) S.A. umowa kredytu mieszkaniowego „własny dom” z dnia 12 lipca 2007 r., kwestionował jednakże dochodzone roszczenie co do wysokości podnosząc, że w przeważającym zakresie spłacił to zobowiązanie.

W oceni Sądu strona powodowa nie dowiodła w sposób należyty wysokości wierzytelności przysługującej jej od pozwanego.

W myśl art. 6 k.c. ten, kto powołując się na przysługujące mu prawo, żąda czegoś od innej osoby, obowiązany jest udowodnić fakty (okoliczności faktyczne) uzasadniające żądanie, ten zaś kto odmawia uczynienia zadość żądaniu, a więc neguje uprawnienie żądającego, obowiązany jest udowodnić fakty wskazujące na to, że uprawnienie żądającemu nie przysługuje. Obowiązek ten wynika również z treści art. 232 k.p.c. Przy tym, samo twierdzenie strony nie jest dowodem, a twierdzenie dotyczące istotnej dla sprawy okoliczności powinno być udowodnione przez stronę to twierdzenie zgłaszającą (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 22 listopada 2001 r., sygn. I PKN 660/00).

Odnosząc się w pierwszej kolejności do legitymacji czynnej powoda należy stwierdzić, że powód dołączył umowę sprzedaży wierzytelności z dnia 9 grudnia 2013 r. zawartą pomiędzy nim a wierzycielem pierwotnym (...) Bankiem (...) Spółką Akcyjną z siedzibą w W., wraz z załącznikiem nr 1 do umowy, z którego wynika, że nabył wierzytelność w stosunku do pozwanego.

Zbycie wierzytelności nastąpiło zgodnie z art. 509§1 k.c., który stanowi, iż wierzyciel może bez zgody dłużnika przenieść wierzytelność na osobę trzecią (przelew), chyba że sprzeciwiałoby się to ustawie, zastrzeżeniu umownemu albo właściwości zobowiązania. Wraz z wierzytelnością przechodzą na nabywcę wszelkie związane z nią prawa,

w szczególności roszczenie o zaległe odsetki (art. 509 § 2 k.c.). Dłużnikowi przysługują przeciwko nabywcy wierzytelności wszelkie zarzuty, które miał przeciwko zbywcy w chwili powzięcia wiadomości o przelewie (art. 513 § 1 k.c.).

Przepis art. 511 k.c. stanowi, że jeżeli wierzytelność jest stwierdzona pismem, jak w niniejszej sprawie, przelew tej wierzytelności powinien być również stwierdzony pismem. Umowa przelewu wierzytelności z dnia 9 grudnia 2013 r. zawarta pomiędzy powodem

a (...) Bankiem (...) Spółką Akcyjną z siedzibą w W. powodem jest stwierdzona pismem w rozumieniu powyższej regulacji w swej ramowej części, albowiem oświadczenia w niej zawarte są opatrzone podpisami. I chociaż w § 1 umowa nawiązuje do załącznika nr 1, który stwierdza wierzytelności objęte umową, to jednak sam załącznik (k. 83-85) do umowy sprzedaży wierzytelności z dnia 9 grudnia 2013 r.

w formie wydruku komputerowego, w którym wymieniono, m.in. imię i nazwisko pozwanego, adres zameldowania, nr PESEL, nr umowy, datę zawarcia umowy oraz stan zadłużenia na dzień 20 września 2013 r., nie pozwala na stwierdzenie na podstawie jakich dokumentów został wystawiony. Nadto podpisy złożone na tym dokumencie są nieczytelne, co uniemożliwia ustalenie, czy osoby które go podpisały były do tego uprawnione – nie wiadomo nawet jakie istnieje (jeżeli w ogóle) powiązanie tych osób ze stroną powodową (brak jest informacji, czy są one przynajmniej pracownikami strony powodowej, albo pełnomocnikami i w jakim ewentualnie zakresie). W myśl art. 245 k.p.c. dokument prywatny stanowi zaś jedynie dowód tego, że osoba, która go podpisała, złożyła oświadczenie zawarte w dokumencie. Z przepisu tego wynika domniemanie,

że oświadczenie (woli lub wiedzy) zawarte w dokumencie prywatnym pochodzi od osoby, która ten dokument podpisała. W doktrynie prawa procesowego, zgodnie z dominującym poglądem, nie budzi wątpliwości twierdzenie, że elementem konstytutywnym dla istnienia obydwu dokumentów (prywatnego i urzędowego), na gruncie prawidłowej wykładni przepisów k.p.c., jest podpis. Niektórzy komentatorzy uznają wszakże, że podpis decyduje jedynie o wartości dowodowej konkretnego dokumentu (np. W. B., T. E.). Niezależnie jednak od tego, który z powyższych poglądów uznać za bardziej przekonujący,

w obydwu kluczowe znaczenie odgrywa podpis.

Z treści art. 78 § 1 k.c. wynika, że jeżeli oświadczenia nie zostało podpisane to takie oświadczenie woli nie zostało złożone w zwykłej formie pisemnej, czyli tak jakby zostało złożone ustnie (lub też w sposób dorozumiany). Takie znaczenie można finalnie przypisać omawianemu „załącznikowi nr 1”, gdyż dokument ten, choć podpisany, to sygnowany jest przez osoby w żaden sposób ze stroną powodową nie identyfikowane.

Wobec zakwestionowania przez pozwanego wysokości dochodzonego od niego roszczenia, obowiązkiem strony powodowej było wykazanie nabytej kwoty wierzytelności. Złożenie przez powoda jedynie załącznika do umowy sprzedaży wierzytelności (k. 83-85) (czy harmonogramu spłaty kredytu (k. 34-41), nie pozwalało na uznanie twierdzeń strony powodowej za udowodnione. Z treści harmonogramu spłat nie da się ustalić aktualnej wysokości wierzytelności z tytułu umowy kredytu. Nie obrazuje on ani w jakiej części pozwany spłacił należność dobrowolnie pierwszemu wierzycielowi ani w jakiej części należność z tego tytułu została ściągana w drodze egzekucji komorniczej. Tym bardziej, że z okoliczności sprawy wynika, że wierzyciel pierwotny prowadził w przeszłości egzekucję z majątku pozwanego i w części zaspokoił swoje roszczenia wnosząc ostatecznie o umorzenie postępowania egzekucyjnego. Jak wynika z postanowienia komornika sądowego z dnia 21 stycznia 2014 r. o umorzeniu egzekucji (k. 9-10), świadczenie pozostałe do wyegzekwowania na dzień złożenia wniosku o umorzenie (tj. 23 grudnia 2013 r.) wynosiło 45.215,87 zł., jednocześnie wobec pozwanego nie zapadł wyrok sądu który w przypadku uwzględnienia żądania określał by wysokość należności na dzień wyrokowania lecz świadczenie egzekwowane było na podstawie (...) wystawionego przez pierwotnego wierzyciela, któremu tylko Sąd nadał klauzulę wykonalności - nie stanowiącego dowodu na okoliczność istnienia i wysokości wierzytelności. Natomiast z treści przedłożonego przez powoda w niniejszym postępowaniu załącznika nr 1 do umowy sprzedaży wierzytelności (k. 84) wynikało, że stan zadłużenia pozwanego na trzy miesiące przed zgłoszeniem wniosku o umorzenie egzekucji, tj. na dzień 20 września 2013 r. wynosił 96.670,93 zł. Uprawdopodobnia to wersję pozwanego, że wierzyciel pierwotny w znacznej części zaspokoił swoje roszczenia z majątku dłużnika, a wysokość dochodzonej obecnie wierzytelności nie jest zgodna z rzeczywistym stanem zadłużenia

pozwanego z tytułu tego kredytu. Co więcej, sama strona powodowa przyznawała w toku postępowania, że wierzyciel pierwotny uzyskał w części zaspokojenie swojego roszczenia, jednak nie była w stanie wykazać, jakie kwoty zostały dotąd wyegzekwowane od pozwanego, w szczególności nie przedstawiła żadnego zestawienia wpłat dokonanych na rzecz poprzedniego wierzyciela, czy jakichkolwiek innych dowodów potwierdzających wysokość wyegzekwowanych kwot. Tym samym powód nie wykazał w jakim zakresie pozwany pozostaje wciąż dłużnikiem z umowy kredytu nr (...) (k. 109).

Raz jeszcze należy podkreślić, że zgodnie z art. 6 k.c. ciężar udowodnienia faktu spoczywa na osobie, która z faktu tego wywodzi skutki prawne. Stosownie zaś do art. 232 k.p.c., strony są obowiązane wskazywać dowody dla stwierdzenia faktów, z których wywodzą skutki prawne, stąd też - co do zasady - w postępowaniu cywilnym to powód powinien udowodnić istnienie dochodzonej wierzytelności, okoliczności jej powstania oraz wysokość. Sąd nie był, stosownie do treści przepisu art. 232 k.p.c., zobowiązany do przeprowadzenia z urzędu dowodów zmierzających do wyjaśnienia okoliczności istotnych dla rozstrzygnięcia niniejszej sprawy.

Pamiętać również należy, że strona powodowa występowała w niniejszej sprawie jako profesjonalista, zresztą nie tylko na rynku finansowym sensu largo, ale wręcz na wąskim rynku obrotu wierzytelnościami. Od takiego podmiotu z pewnością wymagać można nie tylko podwyższonej staranności, ale staranności i rzetelności najwyższej próby.

Podsumowując stwierdzić należy, że przedstawione przez stronę powodową środki dowodowe były - przy prezentowanym przez pozwanego stanowisku - niewystarczające dla wykazania, że funduszowi przysługuje dochodzona pozwem wierzytelność.

Z uwagi na powyższe powództwo na podstawie art. 6 k.c., 353§1 k.c., 509 §1 k.c. podlegało oddaleniu, jako nieudowodnione.